

Full diocesà

8 de febrer del 2026

p5 — Grups de sinodalitat per a la missió: repte i resposta

p7 — S'exposa per primera vegada el gran rotlle del profeta Isaïes

Mans Unides
CAMPANYA CONTRA LA FAM

Declara la
GUERRA
a la
FAM

mansunides.org
900 811 888 - bizum 33439

#AlimentaLaPau
UNEIX-T'HI COL·LABORA

«Esclatarà en la teva vida una llum com la del matí»

Diumenge V durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

Diu el Senyor: «Comparteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres vagabunds, si algú no té roba, vesteix-lo; no els defugis, que són germans teus. Llavors esclatarà en la teva vida una llum com la del matí, i es tancaran a l'instant les teves ferides; tindràs per avantguarda la teva bondat, i per rereguarda, la glòria del Senyor. Quan invoquis el Senyor, ell et respondrà, quan cridis auxili, ell et dirà: «Aquí em tens.» Si no intentes de fer caure els altres, ni els assenya-les amb el dit pronunciant un malefici, si dones el teu pa als qui passen gana i satisfàs la fam dels indigents, s'omplirà de llum la teva foscor, i el teu capvespre serà clar com el migdia.» (58,7-10)

Salm responsorial

L'home just és llum que apunta en la fosca.
[111]

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, quan vaig venir a vosaltres no us vaig anunciar el misteri de Déu amb el prestigi de l'eloquència i de la saviesa. Entre vosaltres no vaig voler saber res més que Jesucrist, i encara clavat a la creu. I em vaig presentar davant vostre feble, esporuguit i tremolós. En tot allò que us deia i us predicava no hi entraven paraules que s'imposessin per la seva saviesa, sinó pel poder convincent de l'Esperit, perquè la vostra fe no es fonamentés en la saviesa dels homes, sinó en el poder de Déu. (2,1-5)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Vosaltres sou la sal de la terra. Si la sal ha perdut el gust, amb què la tornarien salada? No serà bona per a res. La llençaran al carrer i que la gent la trepitgi.
»Vosaltres sou la llum del món. Un poble dalt d'una muntanya no es pot amagar. Tampoc, quan algú encén un llum, no el posa sota una mesura, sinó en un lloc alt, i fa llum a tots els qui són a casa. Igualment ha de resplendir la vostra llum davant la gent. Llavors, en veure el bé que heu obrat, glorificaran el vostre Pare del cel.» (5,13-16)

«Vosaltres sou la llum del món. Un poble dalt d'una muntanya no es pot amagar. Tampoc, quan algú encén un llum, no el posa sota una mesura, sinó en un lloc alt, i fa llum a tots els qui són a casa. Igualment ha de resplendir la vostra llum davant la gent»

«Igualment ha de resplendir la vostra llum»

Andrey Castrillón, prev.

Sal de la terra i llum del món: amb aquestes dues imatges senzilles, Jesús defineix en l'evangeli d'avui la identitat i missió dels deixebles. Imatges que s'entenen des de les benaurances, perquè allò que s'acull en el cor ha de prendre forma en la vida i deixar empremta en el món.

La sal, en la tradició bíblica, és signe de permanència i d'aliança. Expressa una fidelitat que es manté en el temps i que preserva allò que és essencial. Quan Jesús parla de la sal que perd el gust, apunta a una vida que ja no pot sostenir l'opció que ha fet. El deixeble es defineix per la manera com viu les benaurances; quan aquesta opció s'afebleix, també es desdibuixa la seva identitat més profunda.

La llum té també un pes simbòlic molt ric. Des de la creació, la llum és signe de vida i de presència de Déu. Jerusalem era anomenada ciutat de la llum perquè hi havia el temple, lloc de la proximitat divina. Quan Jesús parla d'una ciutat situada dalt d'una muntanya, està evocant aquesta imatge de la comunitat de l'Aliança, cridada a ser visible. La fe no és una experiència privada com si s'hagués d'amagar. Quan es viu de debò, es fa present, es deixa veure i orienta.

I això és el que ens recorda Isaïes en la primera lectura: la llum es fa visible en una vida tocada per la necessitat de l'altre i hi dona resposta. És una llum que no neix de nosaltres, sinó que ens és confiada i es reflecteix en una manera concreta de viure. Ser sal i llum vol dir, doncs, fer present l'Evangeli en la vida diària, com una presència que acompanya, sosté en els moments difícils i ajuda a retrobar sentit quan el camí es fa feixuc.

La imatge

El Mestre explica la condició del deixeble comparant-la amb la sal: quan hi és dona gust i conserva —sobretot abans— aliments i altres coses; però si es fa malbé, es troba a faltar i no més serveix per a fer camins a trepitjar. Semblantment passa amb la llum: en un lloc amagat tampoc no aconsegueix la seva missió. On abunda la foscor, el deixeble és el testimoni de la llum que és Jesús, el Mestre.

Matí d'agost (1933). Emilio García Martínez

Agenda

Lit. hores: Setmana I

9 dilluns

—Santa Apolònia d'Alexandria
1R 8,1-7.9-13 / Salm 131 /
Mc 6,53-56

10 dimarts

—Santa Escolàstica, vg.
1R 8,22-23.27-30 / Salm 83 /
Mc 7,1-13

11 dimecres

La Mare de Déu de Lurdes
Jornada mundial dels malalts
1R 10,1-10 / Salm 36 / Mc 7,14-23

12 dijous

—Santa Eulàlia, mr.
1R 11,4-13 / Salm 105 / Mc 7,24-30

13 divendres

—Sant Benigne, prev. mr.
1R 11,29-32;12,19 / Salm 80 /
Mc 7,31-37

14 dissabte

—Sant Ciril i Metodi, patrons d'Europa
—Sant Valentí de Roma, prev. mr.
—Sant Valentí de St. Benet de Bages,
bisbe i mr.
Ac 13,46-49 / Salm 116 / Lc 10,1-9

15 diumenge VI de durant l'any / Cicle A

—Sant Faustí i Jovita, germans mrs.
—Sant Claudi de la Colombière, jesuïta
Sir 15,15-20 / Salm 118 /
1C 2,6-10 / Mt 5,17-37

Avui, campanya de Mans Unides: «Declara la guerra a la fam»

Mans Unides diocesana

Tigray (Etiòpia) és destinatària d'un dels projectes del nostre bisbat.

Amb aquest lema, Mans Unides tornem als nostres orígens, inspirats per les nostres fundadores, que, fa més de seixanta-set anys, conscients del patiment de milions de persones que viuen en països on la fam s'escriu amb traces de mort, van declarar la guerra a la fam: l'única guerra que hauria de ser lícita en el món en què vivim. Perquè el veritable combat no es lliura amb armes, sinó amb recursos, solidaritat i aliments; d'aquí la cullera, un símbol universal, quotidià i pacífic, per a convertir-lo en l'eina capaç d'alimentar la pau i fer front a aquesta batalla que no dona treva.

Pau i desenvolupament

Actualment, 78 països estan involucrats en guerres més enllà de les seves fronteres; una violència armada més gran que reflecteix, sens dubte, un debilitament progressiu dels mecanismes multilaterals de resolució de conflictes. Hi ha 59 conflictes armats actius al món, la xifra més elevada des de la Segona Guerra Mundial.

Xifres que ens porten cap a realitats de morts, discapacitats i traumes; interrupcions de mitjans de vida i processos de producció, que afecten la seguretat alimentària; destrucció d'infraestructures essencials (habitatges, escoles, hospitals); desplaçaments forçats massius. Però la conse-

qüència més gran de la violència és la vinculació amb la pobresa i la fam, i la fam i la pobresa acaben obrint de nou les portes a la violència.

Definir la pau és complicat i alhora summament important. En aquesta tasca complexa, una idea clau s'imposa avui dia per a la construcció de societats pacífiques. Es tracta de la «pau positiva», entesa no solament com a absència de guerra, sinó com a presència de justícia, institucions sòlides, accés a informació veraç, oportunitats per a cada persona i cada poble. Mans Unides també s'acull a aquesta visió, que s'arrela en la proposta de Johan Galtung (sociòleg i matemàtic noruec), el qual va considerar que el repte de la pau havia d'arrencar d'una anàlisi profunda de la realitat del conflicte per a entendre'n la multidimensionalitat. Aquesta comprensió de la pau ofereix un enfocament més complet, en considerar les causes subjacents de la violència, com ara el control del poder, les desigualtats o l'exclusió, i en plantejar una vinculació intrínseca entre societats pacífiques i equitatives. Així, la pau genuïna, més enllà d'una mera absència de guerra, posa de manifest la necessitat d'una prosperitat compartida, d'un entorn de vida digna per a tot ésser humà i tot poble. Aquesta pau cal defensar-la, invertir-hi, construir-la i mantenir-la, ja que no és ni automàtica ni per sempre.

La pau és un repte universal

Mans Unides fa seixanta-set anys que treballa amb comunitats profundament vulnerables a la violència, sigui directa, estructural o cultural. D'aquesta experiència sorgeix la visió que la pau no pot esperar, perquè la dignitat no pot esperar, és un repte universal i urgent; és una responsabilitat compartida i és resultat d'un desenvolupament inclusiu que no deixa ningú en l'oblit. Sempre ens ha mogut la convicció que la pau no és un privilegi reservat per a alguns éssers humans i postergat per a d'altres. No podem apartar la mirada que ens demana la tasca urgent d'ajudar a silenciar les armes, posar fi al patiment, reconstruir ponts... Mans Unides s'esforça especialment a recordar l'existència de conflictes oblidats, molts dels quals estan vinculats a qüestions com el rearmament o

el comerç d'armes; transmetre la idea que un món en pau és sobretot un món de justícia, defensant la idea que la pau mundial és un objectiu assolible que, això sí, requereix un compromís global. Atès que la pau és una responsabilitat compartida, si bé diferenciada, també ens interpel·la com a societat civil, amb la nostra actitud envers la vida.

Com diu la Unesco en l'acta constitutiva: «les guerres neixen en la ment dels homes, i és en la ment dels homes on cal bastir els baluards de la pau».

Projectes com aquests a finançar per Mans Unides de la delegació del bisbat de Vic:

Restabliment i enfortiment dels serveis de salut a Tigray.

Millora del dret a la salut i a la inclusió de les persones amb albinisme a Malawi.

Grups de sinodalitat per a la missió, repte i resposta

Redacció

El bisbe Romà ens deia en el Full Diocesà anterior: «Faig una crida a tots els qui formem l'Església de Vic a acollir la invitació a constituir grups —en parròquies, arxiprestats, moviments, associacions— que vulguin viure l'experiència de la sinodalitat per a la missió en aquesta terra nostra.»

Aquest és el moment eclesial de viure en primera persona el repte de caminar junts per llançar-nos a l'anunci de Crist en la nostra societat. Per això, els preveres i diaques d'arreu del nostre bisbat han estat convidats a constituir grups de laics i religiosos que juntament amb ells vulguin, des del seu compromís cristià, viure sinodalment la conversió personal

i comunitària per ser més i més missioners. L'objectiu és que la sinodalitat per a la missió sigui més tangible en les diferents realitats eclesials de la diòcesi. Evidentment que aquesta convocatòria es fa extensiva a les comunitats religioses, moviments i grups eclesials.

Els qui formin aquests grups de sinodalitat per a la missió han de ser els qui vulguin caminar amb els altres, cercant la voluntat de Déu, per identificar camins concrets en cada parròquia, comunitat o realitat eclesial, a fi d'anunciar Crist i eixamplar, encara més, el Regne de Déu. Persones que experimentin la «santa insatisfacció» enfront de la realitat que ens manifesta com tantíssima gent no coneixen Jesucrist i, no coneixent-lo, no el poden estimar.

És una crida a tots els batejats per a formar aquests grups, per tal de ser comunitats evangelitzadores, procurant ser audaços i creatius amb vista a fer realitat els reptes que estableixen els dos documents fonamentals a tenir en compte: els Decrets sinodals del nostre Sínode per l'esperança i el document final del Sínode de Bisbes.

Els grups formats o les persones que vulguin formar-ne part, poden adreçar-se al responsable de la seva parròquia o arxiprestat; també poden adreçar-se directament al bisbat en el contacte: sinode@bisbatvic.org

Fer-nos proïsmes: la compassió que cura

Síntesi del missatge del Sant Pare per a la XXXIV Jornada Mundial del Malalt

La XXXIV Jornada Mundial del Malalt se celebrarà l'11 de febrer, sota la llum de la paràbola del bon samarità (Lc 10,25-37), una imatge sempre actual que convida a redescobrir la bellesa de la caritat i la dimensió social de la compassió. Inspirant-se en *Fratelli tutti*, recorda que la misericòrdia no és sols un gest individual, sinó una relació viva amb el germà necessitat, amb els qui en tenen cura i amb Déu, font de tot amor.

El do del trobament: aturar-se, mirar i donar temps

En una cultura marcada per la pressa, el rebuig i la indiferència, el bon samarità destaca perquè no passa de llarg: s'atura, mira amb compassió i s'acosta. Jesús no respon a la pregunta «qui és el meu proïme?», sinó que ens ensenya a «fer-nos proïsmes» mitjançant una decisió lliure d'estimar. La caritat cristiana no és passiva ni filantròpica, sinó que implica donar-se un mateix, compartir el temps i fer de la pròpia persona part del do. Aquest amor neix del trobament amb Crist, el veritable Samarità, que s'ha apropat a la humanitat ferida i ens crida a fer present la seva proximitat en cada germà que pateix.

Una missió compartida en la cura dels malalts

La compassió, en la paràbola, no es queda en sentiment: es

tradueix en acció concreta i en tasca compartida. El samarità confia el ferit a l'hostaler, mostrant que la cura és sempre una obra col·lectiva. Famílies, professionals sanitaris, agents de pastoral i comunitats senceres donen a la compassió una dimensió social i eclesial. La cura dels malalts no és tan sols una part de la missió de l'Església, sinó una autèntica acció eclesial que revela la salut moral i espiritual de la societat.

Estimar Déu en els fets: el camí de la veritable guarició

El doble manament de l'amor uneix inseparablement l'amor a Déu, al proïme i a un mateix. Estimar el proïme és la prova concreta de l'amor a Déu, un culte autèntic que supera rituals i interessos personals. Així, també es redefineix l'amor a un mateix, fonamentat no en l'èxit o el reconeixement, sinó en la relació amb Déu i amb els altres. L'estil de vida cristià, arrelat en l'amor fraternal, esdevé el veritable remei per a les ferides de la humanitat.

Amb confiança, el Papa eleva la pregària a la Verge Maria, Salut dels Malalts, demanant consol, escolta i esperança per a tots els qui pateixen, i imparteix la benedicció apostòlica a malalts, cuidadors i participants en aquesta Jornada Mundial del Malalt.

El gran rotlle d'Isaïes, exposat per primera vegada

Redacció

El Museu d'Israel de Jerusalem celebra el seu 60è aniversari amb una exposició excepcional del Gran Rotlle d'Isaïes, mostrat íntegrament per primera vegada. Es tracta de l'únic manuscrit bíblic complet entre els Rotlles del Mar Mort i d'una peça única, que per a molts visitants serà probablement l'única ocasió de veure'l sencer al llarg de la seva vida.

Els Rotlles del Mar Mort, descoberts entre 1947 i 1956 en coves properes a Qumran, són els manuscrits més antics conservats de la Bíblia hebrea i han suposat un punt d'inflexió en l'estudi de la història del poble jueu antic. Aporten una claror decisiva sobre la societat jueva dels períodes hel·lenístic i romà, així com sobre els orígens del judaisme rabínic i del cristianisme primitiu.

El Gran Rotlle d'Isaïes, datat cap a l'any 125 aC, fa 7,17 metres de llarg i conté els 66 capítols del llibre d'Isaïes en hebreu, distribuïts en 54 columnes. És el manuscrit bíblic més extens i millor conservat conegut, i és mil anys anterior als textos bíblics hebreaus que es coneixien abans del seu descobriment.

El rotlle es conserva al Santuari del Llibre, edifici emblemàtic del Museu d'Israel inaugurat l'any 1965. Per raons de conservació, des de 1968 només se n'exhibeix habitualment un petit fragment, mentre que la resta és una rèplica. L'exposició del 2026 oferirà, per tant, una oportunitat excepcional per a contemplar-lo complet.

La mostra, ubicada a la Galeria Bella i Harry Wexner, proposarà una experiència immersiva que començarà al desert de Judea, recreant el descobriment dels rotlles, i seguirà el recorregut històric del manuscrit fins al seu emplaçament actual. També presentarà els resultats d'investigacions recents sobre els materials, la fabricació i l'ús del rotlle en l'antiguitat.

Pensada tant per a especialistes com per al gran públic, l'exposició vol acostar aquest document mil·lenari a gent de totes les edats, cultures i creences, destacant-ne no sols el valor arqueològic i històric, sinó també la profunda importància espiritual i literària per al judaisme i el cristianisme.

La Pel·lícula

Turno de guardia

Dirigida per Petra Biondina Volpe

Suïssa, 2025.

Intèrprets: Leonie Benesch i Sonja Riesen.

Drama.

Per a majors de 12 anys.

Floria és una infermera que treballa amb gran dedicació i professionalitat a l'àrea quirúrgica d'un hospital suís. No comet mai cap error, sempre escolta els seus pacients fins i tot en les situacions més estressants i està sempre disponible de seguida en cas d'emergència.

Però en la dura, i sovint imprevisible, realitat quotidiana de l'hospital les coses poden ser diferents. Un dia, Floria arriba per treballar en el torn de nit: la sala d'urgències és completament plena i hi ha manca de personal. Malgrat el ritme frenètic, Floria treballa incansablement per atendre tots els pacients, però comet un error desastrós i el torn amenaça de desbaratar-se del tot. Comença una angoixant cursa contrarellotge.

Combatre la pobresa és construir la pau

Romà Casanova, bisbe de Vic

La pau no és un concepte negatiu que es defineixi per l'absència de guerra, sinó plenament positiu: la situació en què una persona, dins una comunitat humana, viu en justícia, exercint lliurement els seus drets i els seus deures, amb tots els mitjans necessaris, tant materials com espirituals. El concepte bíblic *shalom* té aquest significat, posant, a més, el seu fonament en la relació amb Déu, font de misericòrdia infinita. La salutació de Jesús als seus deixebles el matí de Pasqua fou aquesta: *La pau sigui amb vosaltres* (Jn 20,19). El sant pare Lleó, en la seva primera salutació, va emprar aquesta expressió pasqual de Crist per a adreçar-se a tota l'Església i, a més, ens convida reiteradament a ser artesans de la pau desarmada i desarmadora.

La pau, entesa com a vida justa i plena fonamentada en Déu, només es construeix combatent la pobresa i la fam

El missatge de la Campanya contra la Fam de Mans Unides del 2026 posa l'accent en aquest mateix tema de la pau, des d'una posició no pas de mers espectadors, sinó com a protagonistes de la construcció de la pau en el nostre món. Fent ressonar el clam de les fundadores de la seva organització humanitària, nascuda al redós de l'Acció Catòlica, ens proposen declarar la guerra a la fam. En un moment de la història en què l'ambient de rearmament per a la guerra s'imposa, i quan veiem tants conflictes bèl·lics, amb totes les seves conseqüències de destrucció, de sofriment i de mort, és molt necessari que els qui desitgem la pau de veritat col·laborem en els projectes que Mans Unides ens presenta i que volen combatre la pobresa, per tal que regni la pau.

Aproximar-se a les dades et trenca el cor, perquè veus que mil cent milions de persones —la meitat dels quals són in-

fants— viuen la pobresa en moltes dimensions, tant l'alimentària, com la social, la sanitària, l'educativa. Aquestes xifres s'aguditzen en veure que més d'un terç són en països que sofreixen guerres. Encara més t'esborrones quan saps que la xifra d'inversió en la cursa armamentista ascendeix a més de dos milions de milions d'euros l'any passat.

Enfront d'aquestes dades, sabent que en cada xifra hi ha unes persones concretes amb el seu rostre i la seva història, no podem fer res més que aixecar la nostra veu i denunciar tot el que sigui enfrontament, divisió i guerra. Els primers que sofreixen les conseqüències d'aquestes realitats negatives són els més pobres. Però, a més, no podem restar inactius; hem de fer el que puguem col·laborant, en concret, amb la Campanya Contra la Fam que truca a la porta del nostre cor, perquè, com deia Benet XVI: «Combatre la pobresa és construir la pau.»

